

Til § 55.

Ved Lov af 1. April 1921 § 4 indeholdende nogle Ændringer i Lønningslov af 4. Oktober 1919 blev det fastsat, at de Præsteembederne i Henhold til Anordning af 18. Marts 1732 paahvilende Ydelser til Biskopperne og Universitetet bortfalder. Ifølge den fornævnte Anordning ydes der imidlertid ogsaa fra Kirkerne tilsvarende Ydelser, Cathedraticum og Studieskat, til Biskopperne og Universitetet. Oprindeligt ydedes der Cathedraticum alene til Biskopperne, saaledes at dette ydedes nogle Steder af Præsterne, men andre Steder af Kirkerne. Ved Anordningen af 1732 blev det da bestemt, at Universitetet skulde have et ligesaa stort Cathedraticum, saaledes at hvor Kirkerne betalte Biskoppernes Cathedraticum, skulde Præsterne betale Universitetets og omvendt.

Da det maa anses for at være en naturlig Følge af den ved Lov af 4. Oktober 1919 truffene Ordning, hvorved alle til enkelte Sogneskald ydede Tilskud fra Statskassen bortfaldt, at omvendt ogsaa de Ydelser, der var paalagt Præsteembeder og Kirker til Statsformaal, bortfalder, er det nu foreslaaet, at ogsaa Ydelsen fra Kirkerne til Biskopperne og Universitetet bortfalder fremtidig.

Til §§ 56—60.

De i disse Paragraffer indeholdte Bestemmelser svarer til den nugældende Lovs Regler.

Fra det kirkelige Udvalg var der af en Del Medlemmer stillet Forslag om en ændret Affattelse af § 59, saaledes at Forbudet imod at modtage Vederlag for Embedshandlinger kun skulde gælde for Medlemmer af den Menighed, hvorved vedkommende er ansat. Ved Afstemningen om dette Forslag faldt der lige mange Stemmer for og imod, og den nugældende Regel og det nævnte Forslag er derfor optaget alternativt i det kirkelige Udvalgs Indstilling. Ministeriet maa nu finde det uheldigt, om der allerede nu skulde træffes en Forandring i den Regel, som indførtes i Loven af 4. Oktober 1919 efter indgaaende Forhandlinger baade i den da nedsatte Præstelønningskommission og i Rigsdagen, og Ministeriet har derfor ment at burde blive staaende ved den gældende Regel, der, selv om den i Begyndelsen maaske har voldt nogen Vanskelighed, formentlig efterhaanden vil finde almindelig Forstaaelse.

Til § 61.

Denne Paragrafs Bestemmelser er i det væsentlige i Overensstemmelse med den nugældende Lovs § 38. Ny er dog Bestemmelsen om, at Medlemmer af Valgmenigheder ikke skal være fritaget for at svare Kirkeskat m. m., men skal have Ret til at fradrage det Beløb, der for det paagældende Tidsrum er svaret i Bidrag til Valgmenigheden. Det opnaas herved, at Valgmenigheder ikke kan blive eller faa Ord for at være kirkeligt Skattely, og da Valgmenighedernes Medlemmer som Medlemmer af Folkekirken har Rettigheder, saasom ved Valg af Menighedsraad, Brug af Folkekirkens Kirker m. v., finder Ministeriet i Overensstemmelse med det kirkelige Udvalg, at den nævnte Bestemmelse er velbegrundet.

Derimod har man ikke ment at kunne følge det kirkelige Udvalg i et Forslag, dette har stillet om, at en tilsvarende Ret til Fradrag i Kirkeskatten skulde gælde for Medlemmer af en Andenpræstkreds, for saa vidt angaar de Bidrag, der ydes til Andenpræstens Løn m. v. Ministeriet har herved maattet lægge Vægt paa, at der er den væsentlige Forskel paa en Valgmenighed og en Andenpræststilling, at Valgmenigheden er en selvstændig Menighed udenfor Sognemenigheden, medens Andenpræsten netop ansættes som Præst i selve Sognemenigheden med Rettighed som en residerende Kapellan, saaledes at han betragtes som Præst for hele Menigheden. Medlemmerne af den Kreds, der lønner Andenpræsten, er derhos ikke, saaledes som Valgmenighedsmedlemmer, løst fra Forholdet til Sognepræsten, men bevarer tværtimod deres fulde Ret overfor denne ligesom ethvert andet Medlem af Folkekirken. Ministeriet maa derfor holde for, at det ikke bør tillades den Kreds, der lønner Andenpræsten, at gøre noget Fradrag i den dem paalignede Kirkeskat.

Til §§ 62—69.

De i disse Paragraffer indeholdte Regler om Lønningsmidlernes Bestyrelse afviger i væsentlig Grad fra de efter Loven af 14. Marts 1913 og de i Henhold til denne Lov udfærdigede kgl. Anordninger, hvorved er indført en stærkt centraliseret Styrelse ved Stiftsøvrighederne og Stiftskassererne. Den saaledes indførte Ordning blev bevaret efter Loven af 4. Oktober 1919, idet Ministeriet endog i højere Grad end tidligere søgte at gennemføre den Ordning, at saa vidt muligt alle Indtægter skulde gaa ind til Stifts-